

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
ДОНЕЦЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ УПРАВЛІННЯ

НАЦІОНАЛЬНЕ АГЕНТСТВО УКРАЇНИ
З ПИТАНЬ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ

МАРІУПОЛЬСЬКА МІСЬКА РАДА

ФОНД РОЗВИТКУ МАРІУПОЛЯ

НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ
УПРАВЛІННЯ, ЕКОНОМІКИ ТА ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ
ТАВРІЙСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ІМЕНІ В.І. ВЕРНАДСЬКОГО

УКРАЇНСЬКИЙ КУЛЬТУРОЛОГІЧНИЙ ЦЕНТР

РОЗВИТОК ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Матеріали Міжнародної
науково-практичної конференції

присвяченої 25-річчю
Донецького державного університету управління

Маріуполь
2017

УДК 316/352

ББК 67.9(4Укр)

Р 36

Р-36 Розвиток державного управління в умовах реформування: проблеми та перспективи: збірник матеріалів Міжнародної науково-практичної конференції. – Маріуполь : Донецький державний університет управління; Український культурологічний центр, 2017. – 330 с.

Збірник містить матеріали Міжнародної науково-практичної конференції «Розвиток державного управління в умовах реформування: проблеми та перспективи», яка внесена до плану проведення наукових конференцій та семінарів з проблем вищої освіти і науки в системі МОН України. Мета конференції – синтез наукових досліджень і практики державного управління.

Редакційна колегія:

Марова С. Ф. – д. держ.упр., професор, завідувач кафедри менеджменту природоохоронної діяльності Донецького державного університету управління

Токарєва В. І. – д. держ.упр., професор, проректор з науково-педагогічної роботи Донецького державного університету управління

Балуєва О. В. – д. е. н., доцент, проректор з наукової роботи Донецького державного університету управління, голова оргкомітету

Чечель А. О. – д. е. н., доцент, заступник голови, завідувач кафедри публічного управління та адміністрування Донецького державного університету управління

Горник В.Г. – д. держ.упр., професор, директор Інституту управління, економіки та природокористування Таврійського національного університету імені В.І. Вернадського

Шестак В.С. – д.ю.н., професор, завідувач кафедри загально-правових дисциплін Донецького державного університету управління

Тарасенко Д. Л. – к.д.д.р., доцент, доцент кафедри публічного управління та адміністрування Донецького державного університету управління

Калініна І. В. – к.ю.н., завідувач кафедри спеціально-правових дисциплін Донецького державного університету управління

Никифоренко Н.О. – к.і.н., доцент, завідувач кафедри соціології управління Донецького державного університету управління

Відповідальна за випуск – **Чечель А.О.**,
завідувач кафедри публічного управління та адміністрування
Донецького державного університету управління

Орлова Н. С.,

*д.держ.упр., проф., професор кафедри управління,
Київського університету імені Бориса Грінченка (м.Київ)*

ДЕРЖАВНА РЕГІОНАЛЬНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ В УМОВАХ РЕФОРМУВАННЯ

Регіональна політика сучасної України формується і реалізується з огляду на поточну макроекономічну ситуацію в країні та перспективи регіонального розвитку. Соціально-економічний стан країни зумовлює проведення обмежувальних заходів щодо фінансування потреб регіонів, а прагнення регіонів до отримання більшої кількості фінансових ресурсів для забезпечення нагальних потреб посилює необхідність активації ними власних джерел розвитку та залучення інших позабюджетних коштів. Ресурсна складова стає домінантною у сучасній регіональній політиці, що відповідає як

Стратегії сталого розвитку «Україна - 2020», так і напрямам розвитку, визначеним для країн Європейського Союзу на цей період.

Регіональний розвиток це позитивна динаміка процесу соціальних, економічних, екологічних змін у відповідних регіонах, які є складовою здійснення загальнодержавної стратегії розвитку країни відповідно до сформульованих цілей. Першим з векторів розвитку України у реалізації Стратегією сталого розвитку є - забезпечення сталого розвитку держави, проведення структурних реформ та, як наслідок, підвищення стандартів життя [1].

Зміна підходів до регіонального розвитку, що відбулась в Європі та зачепила зараз Україну, спрямована на посилення ролі регіонів, органів публічної влади в регіонах у власному стратегічному плануванні та власному розвитку. Планування регіонального розвитку на середньострокову перспективу, яке є результатом роботи різних суб'єктів регіонального розвитку в області: від обласної ради і обласної державної адміністрації до представників асоціацій підприємців, громадськості та науковців, має стати основою для регіональних та місцевих програм розвитку.

З початку 2016 р. економіка України мала ознаки стабілізації, що потребує забезпечення досягнення її стійкого зростання прискореними темпами у стратегічній перспективі. Проте реалізовувати це завдання складно в умовах обмежених бюджетних можливостей. Слід досягти не інфляційного розширення бази оподаткування без посилення податкового навантаження на сумлінних плавників податків та зосередити увагу на податкових механізмах відновлення соціально-економічного розвитку держави [2].

Нині Україна дуже відстає від більшості європейських країн за рівнем багатьох показників економічного розвитку. Водночас слід визнати, що економічний розвиток сам по собі не вирішить усіх соціальних проблем України. Згідно Рішення Президії НАН України та колегії Державної служби статистики України 13.06.2012 № 123-м було затверджено нову Методику вимірювання регіонального людського розвитку. До розрахунку регіонального індексу людського розвитку включено 33 показники, об'єднані у 6 блоків відповідно до основних аспектів людського розвитку: відтворення населення; соціальне становище; комфортне життя; добробут; гідна праця; освіта. Розрахунки індексу людського розвитку

дозволяють побудувати єдину шкалу, на якій у ранжованому порядку розміщаються всі регіони України [3].

За даними Програми розвитку ООН (ПРООН), державна соціальна політика України є неефективною, оскільки майже 25 % населення знаходиться за межею бідності, близько 33 % сімей з дітьми є бідними та 20 % громадян, які працюють, є бідними [4].

Забезпечення сфери соціального захисту населення фінансами має свої особливості, які зумовлені своєрідними джерелами мобілізації та порядку розподілу коштів у соціальній, побутовій та культурній складових сферах соціального захисту населення. Своєрідність забезпечення сфери соціального захисту фінансами полягає в тому, що в певних галузях (освіта, культура, охорона здоров'я, соціальне забезпечення) переважає фінансування з державного бюджету, а в побутовому обслуговуванні, громадському харчуванні та частково в культурі більшість суб'єктів господарювання функціонують на основі комерційного розрахунку, який полягає самофінансуванні та кредитуванні.

Таким чином, процес становлення та розвитку соціальної політики України на регіональному рівні, в умовах важкої фінансово-економічної ситуації, часткової окупації території та ведення військових дій, перебуває в тому становищі, коли пріоритетним завданням є необхідність створення дієвої та ефективної системи соціального захисту населення під час побудови соціально-економічної моделі суспільства.

Вирішення проблеми підвищення ефективності соціального захисту населення в умовах реформування потребує проведення державою активної політики забезпечення зайнятості населення, контролю за перерозподілом коштів які виділяються на соціальні цілі між центром і регіонами, забезпечення стабільного фінансування адресної соціальної допомоги.